

Drago Lorbek, kapelnik vojne muzike, oženio je Meri Polemis, rođenu Engleskinju i upravnicu Doma za ratnu siročad u Vranju 1932. godine. Godinu dana kasnije Lorbek dobija prekomandu za Vršac, na mesto nastavnika Vojne muzičke škole. U Vršcu se 14. septembra rađa njihov sin jedinac, Josip – Pepi. Već 1936. Drago je opet kapelnik, ali ovog puta u hrvatskom Karlovcu, tada velikom garnizonu Jugoslovenske kraljevske vojske.

Josip živi okružen pažnjom i ljubavlju svojih roditelja, ali i bake Margaret, stroge Engleskinje, sa kojom razgovara samo na engleskom. Mama i baka govore grčki kada nešto žele da sakriju od Josipa. Verovatno je to razlog što grčki nikada nije naučio, ali je zato osim srpskog i slovenačkog, tečno govorio engleski, nemački i ruski. Margaret je bila udata za Leonidasa Polemisa, Grka, koji je kao pomorac poginuo početkom Prvog svetskog rata u okolini Gibraltara. U Karlovcu, polazi u osnovnu školu, počinje da svira klavir, ali želja mu je da svira trubu ili klarinet, jer često prisustvuje probama i koncertima vojne „bleh“ muzike. Rat se bliži i uskoro sa njim nestaju mnogi muzičari koji su ga voleli. Jednog dana i tata odlazi, a mama i baka se sele u Zagreb kod prijatelja. Posle nekog vremena, kao strankinje uz dosta problema, uspevaju da se ise iz NDH u Sloveniju, Maribor, gde ih je sačekao tata Drago. Drago je tamo iznajmio stan i zaposlio se. Kasnije su saznali da je kao pripadnik jugoslovenske vojske, da bi izbegao nemačko zarobljeništvo, bio prinuđen da se krije po slovenačkim selima kod prijatelja i rodbine, čekajući trenutak da se situacija primiri. Pepi nastavlja u Mariboru osnovnu (ali sada na nemačkom jeziku) i muzičku školu – klavir. Relativno teško, ali mirno žive skoro do kraja 1942., kada Drago odlazi u partizane i sa svojim prijateljima i kumom Bojanom Adamičem, osniva prvi duvački vojni orkestar i hor pri Glavnom štabu, kasnije pridodat većim jedinicama kako bi širili kulturni program u oslobođenim delovima Slovenije.

Po završetku rata, Drago je demobilisan u činu potpukovnika, i počinje da radi u srednjoj muzičkoj školi u Mariboru. Sada je u prilici da se malo više posveti odrastanju i učenju svoga sina, kao i njegovom muzičkom obrazovanju. Uskoro počinju prve nesuglasice u porodici Lorbek koje se završavaju razvodom 1948., i Meri se sa majkom i Pepijem doseljava u Novi Sad, kod svoje sestre Ajrin (Irene) Marinković, koja živi u stanu u Katoličkoj porti. Pepi se upisuje u Prvu mešovitu gimnaziju i u srednju muzičku školu, gde mu se ispunjava želja da uči trubu. Meri se zapošaljava u Institutu za ratarstvo i povrtarstvo, daje časove engleskog jezika mnogim poznatim Novosađanima i ljudima iz političkog života grada. Baka Margaret umire 1953. i sahranjena je na Uspenskom groblju. Po svojoj želji na grobu je postavljen samo kameni krst, karakterističan za grobove srpskih vojnika iz Prvog svetskog rata, sa kojima su, ona i ćerke, preko Soluna stigle u Srbiju (Kraljevinu Jugoslaviju). Pepi završava muzičku školu i

počinje da svira u raznim sastavima. Upisuje medicinu u Ljubljani, veterinu u Zagrebu, da bi završio Filozofski fakultet u Novom Sadu, odsek za engleski i nemački jezik. Po povratku na studije u Novi Sad, sve je češće u svetu muzike. Svira u privatnoj plesnoj školi, korepetitor je u srednjoj baletskoj školi. Daje časove mačevanja (još jedna njegova velika ljubav) glumcima u glumačkoj školi u Novom Sadu (Borisu Dvorniku, Cigi Milenkoviću...). Kako je u Mariboru pohađao časove mačevanja, došao je u Novi Sad kao izuzetan mačevalac. Počinje da se bavi i plivanjem i vaterpolom, koje je u začetku, i kojim se narednih nekoliko godina bavi veoma uspešno. Ipak, najpoznatiji je među kolegama muzičarima, kao neko ko na najbrži i najlakši način „skida“ nove i aktuelne pesme sa radio Luksemburga. Posebno interesovanje pokazuje za Jazz. Jedno vreme svira trubu u sastavu Angela Vlatkovića, ali se veoma brzo ustaljuje kao pijanista u kvintetu Bogdana Dimitrijevića – Džimija, tenor saksofoniste i svog velikog prijatelja. U orkestru sviraju još Mihajlo – Miša Kelbli (klarinet), Triva Petrović (bubnjevi) i Julije Stefanidis (kontrabas). Sve češće sviraju za potrebe Radio Novog Sada, da bi se to potvrdilo prvim ugovorom i stalnim angažovanjem u toku 1958. Redovni su na svim gradskim igrankama u Zanatskom domu na Telepu i svim mestima gde se skupljala novosadska omladina. Poznate su bile nedeljne čajanke u Zmaj Jovinoj gimnaziji i večernje igranke u Studentskom klubu (današnja Galerija Rajka Mamuzića).

Poslednjeg dana maja 1958. Pepi se ženi Eminom Čamo, umetnicom i likovnim pedagogom, zaposlenom u OŠ „Đorđe Natošević“. Pepijev kum bio je Stevan Radosavljević, prvi dirigent plesnog orkestra Radio Novog Sada, a Eminin Jovan Soldatović, njen bivši profesor i poznati vajar. Veselje je bilo organizovano u stanu Emininih roditelja, a osim rodbine, većina gostiju je bila iz sveta muzike i slikarstva. Oko ponoći, sa gostima mladenci svraćaju do Studentskog kluba, gde su uz ovacije prisutnih odigrali počasni valcer. Svadbeno putovanje čekalo ih je do Emininog raspusta u školi, kada su vozom krenuli preko Venecije, Rima, Napulja, i brodom do Kaprija. U povratku su zastali u Poreču i uživali u tek otvorenoj „Plavoj laguni“. Tu su proveli dve nedelje i upoznali se sa čarima ronjenja, koje su mnogo godina kasnije preneli i svojoj deci.

Pepi je postao član nove porodice, gde su ga majka Barbara i Emin otac Sulejman primili kao svoje dete. Kada je prestao da svira u Studentskom klubu, klavir je preneo kući, pa mu je bilo lakše da radi aranžmane za tada popularne pesme, ali i svoju muziku. U to vreme mnoge popularne kompozicije iz sveta rađene su i kod nas u prepevima i u aranžmanima karakterističnim za naše podneblje, a u produkciji Radio Novog Sada. U leto 1959. sa Eminom odlazi u posetu porodici u Austriju, Nemačku i Francusku, kupuju svoju prvu opremu za ronjenje i podvodni ribolov, jer već u avgustu odlaze u Biograd na moru, gde je Pepi sa svojim orkestrom imao ugovoren angažman u hotelu. Svako veče, posle svirke odlaze čamcem na Kornate i sledeći dan provode u suncu, ronjenju i podvodnom ribolovu. Tada su Kornati bili nešto najlepše na celom Jadranu, a ribe bilo u izobilju. Pepi je veoma često osim rada u radiju, putovao po Vojvodini i širom Jugoslavije sa grupom glumaca i pevača koji su organizovali priredbe po raznim gradovima, veoma popularne za to vreme. Bilo je to vrlo naporno, ali je time stekao veliki ugled i prijateljstva.

Na Prvom Jazz festivalu na Bledu, Pepi je nastupao sa triom: Ladislavom Rebrekom – Mračnim (kontrabas) i Trivom Petrovićem (bubnjevi). Svojom kompozicijom „Pozdrav Makedoniji“ u ritmu 9/8, prvi put se desilo da je jedan narodni motiv iskorišćen u strogo Jazz koncepciji. Za tu kompoziciju dobio je izvredne kritike, kao podsticaj svom daljem radu i razvoju svoje vizije Jazz-a.

Godine 1960. odlazi u vojsku u Dugo Selo kraj Zagreba gde je proveo svih šesnaest meseci. Emina je dolazila svakog meseca u posetu i tada bi vreme provodili u Zagrebu u društvu

poznatih zagrebačkih umetnika, muzičara. Novu godinu 1961. dočekali su u hotelu „Esplanada“ u društvu kvarteta „4M“ i tria Boška Petrovića, najpoznatijeg jugoslovenskog vibrafoniste. U to vreme Pepi se bavio mišlju da radi na fuziji klasične muzike i Jazz-a, pa je 1962. na trećem festivalu na Bledu nastupao u neobičnom sastavu: Bora Višnjički (gitara), Ladislav Rebek (kontrabas) a kompozicija „Sećanje“ u tri stava, bila je inspirisana Šopenovom Polonezom As dur. Doživeli su ovacije publike ali i loše kritike muzičkih kritičara uz primedbu da je „Jazz originalna muzika koja crpi ideje iz originalnih izvora i ima svoj nezavisni i razvojni put“. U to vreme čista avangarda, čak dosta pre nekih svetskih umetnika kao što su Dejv Brubek ili Mišel Lagranž. Na istom festivalu nastupao je i kao pijanista novoformiranog Zabavnog orkestra Radio Novog Sada. Te godine Radio Novi Sad posetio je čuveni američki muzički urednik „Glasa Amerike“ i producent Newport Jazz Festival-a - Vilis Konover, čije je kultne emisije slušao ceo svet. Uz velike pohvale izabrao je 12 kompozicija Josipa Lorbeka, od tria do orkestarskih dela za Big Bend, uz predlog da bi bilo dobro da svoju karijeru nastavi u Americi. Ove kompozicije su dugi niz godine izvođene na „Voice America“ u Jazz emisijama pomenutog autora.

U to vreme, Pepi piše izuzetan aranžman za popularnu pevačicu Radmilu Karaklajić, i to prepev pesama „Anđelina zumba zumba“, koji je izvodila sa kvintetom Bogdana Dimitrijevića. To je bio prvi singl u bivšoj Jugoslaviji koji je za par nedelja prodan u neverovatnih 100 hiljada primeraka.

Pepijev radni dan počinjao je u 9:00 probom ili snimanjem u studiju, do oko 13:00. Posle podne obaveno je komponovao, radio aranžmane za Veliki jazz orkestar i jazz orkestre širom zemlje. Dva do tri puta nedeljno imao je i zakazane nastupe sa svojim triom ili kvintetom Bogdana Dimitrijevića.

Leto 1962. proveo je sa suprugom u Veneciji, Padovi, Malom Lošinju gde je sa Aleksandrom Koraćem i, tada zvezdom u usponu, Ljiljanom Petrović, nastupao ceo mesec. U periodu od 1963/5. rodili su se sinovi Staša i Sead. Rođenje dece malo je poremetilo radnu atmosferu ali su tu bili Eminini roditelji, da „uskoče“ kada je bilo potrebno. Deca su preko godine sa njima išla na mnoga putovanja i turneje, sve dok nisu pošla u školu. Leta su uvek bila rezervisana za porodna putovanja u neku od evropskih zemlja: Italiju, Grčku, Nemačku i Francusku. Godinen 1967. Pepi je bio na veoma dugoj turneji u Rusiji. Po povratku u zemlju predložio je da se porodica preseli u Moskvu, što je Emina odlučno odbila podsetivši ga da su odbili dvogodišnju angažman u Zapadnoj Nemačkoj. Iz tog vremena potiče veliko prijateljstvo sa jednim od najčuvenijih „Borodin kvartetom“, koji je nekoliko puta gostovao u Jugoslaviji i svaki put dolazio u Novi Sad u goste Pepiju i Emini. Iste godine kupuju svoj stan na Limanu II, i verovatno jedini koji je kupljen te godine, dok su ostali živeli u društvenim stanovima. Pepi baš i nije bio po volji tadašnje vlasti, jer je podjednako drugovao sa ljudima i sa zapada i sa istoka.

U svojoj karijeri uradio je preko hiljadu kompozicija i aranžmana. Od toga oko sto autorskih kompozicija i nekoliko stotina aranžmana za Veliki jazz orkestar, desetak kompozicija za Jazz trio i kvartet, veliki broj za radio drame, jedno vreme izuzetno popularne, pa revolucionarne i horske pesme, pozorišnu muziku, dečji mjuzikl „Gusarske priče“, koji je tokom devedesetih imao preko pet stotina izvođenja, poemu „Slavuj plamenog venca“ u izvođenju Bisere Veletanlić, Dragana Tokovića i hora SNP-a, kao i nekoliko uspešnih popularnih pesama, od koji mu je najpoznatija „Velike besede“, za koju je dobio Bronzanu kitaru u Sloveniji 1978., a godinu dana kasnije prvu nagradu na festivalu u Portoriku, gde je po prvi put imao svog stranog menadžera. Za kompoziciju „Festivalska balada“, nešto ranije, dobija prvu nagrade na festivalu u Helsinkiju. Dobio je povelju Udruženja Jazz muzičara i Udruženja Saveza kompozitora Jugoslavije, razne

plakete, diplome i priznanja za aranžmane slovačkih, ruskih i mađarskih kompozicija. Najdraže su mu bile nagrade koje je dobio na tradicionalnom festivalu u Radencima, godišnjem susretu Big bendova iz cele Jugoslavije, na zadate teme, koje je više puta osvajao kao najbolji kompozitor i aranžer. Dobio je „Iskru kulture“ Kulturno-prosvetne zajednice Vojvodine za 1998. godinu.

Pepi je učestvovao na preko 50 raznih Jazz festivala: Beograd, Novi Sad, Radenci, Valjevo, Istočna i Zapadna Nemačka, Mađarska, SSSR... Posle smrti prvog dirigenta Stevana Radosavljevića, Pepi postaje dirigent Plesnog orkestra RTV Novi Sad. Delio je to mesto sa izuzetnim muzičarem i trubačem i prijateljem iz Budimpešte, Rudolfom Tomšićem, koji je na nekim od Pepijevih kompozicija („Festivalska balada“ i „Kontem 73“) ostvario antologijska sola. Tokom osamdesetih komponuje i snima sa novosadskim Big Bendom takođe antologijske numere: In memorium, Zoranova igra, Neoplanta Blues, Ujvideki Bop, Panonia Express..., kompozicije koje su obeležile jedno vreme i zvuk legendatnog Plesnog orkestra RZV Novi Sad.

Godine 1990. Pepi u Studiju „M“ slavi 40 godina umetničkog rada. Gosti su mu bili Jazz pevačica Lina Konkvist iz Njujorka, Lazar Tošić (bubnjar beogradskog Big Benda), legendarni kontrabasist Miša Blam i Jazz pevačica Dragana Kecojević, Pepijeva učenica i prva u nizu mladih pevačica (Julija Boroš, Jana Kubička...) sa kojima je radio poslednju deceniju XX veka. Tri godine kasnije Pepi po sili zakona odlazi u penziju i ubrzo sa njim nestaje i Plesni orkestar RTV Novi Sad. Da li je orkestar rasformiran ili ukinut političkom uredbom, manje je važno. S njegovim nestankom prestala je da postoji institucija koja je imala značaj i težinu širom sveta. Lično povređen takvim razvojem situacije, Pepi se opredelio da i dalje živi i radi u svetu Jazz-a, pa je sa Josipom Kovačem – Kikijem osnovao kvintet „All Stars Band“, povremeno sekstet u kome su nastupali mnogi novosadski muzičari. Prvi sastav je bio: Mira Čavić (vokal), Josip Koval (tenor saksofon i flauta), Josip Bodor (bas gitara), Slobodan Živković (bubnjevi), Fodor Marjanski (gitara) i Pepi (klavir). Nastupali su u mnogim klubovima u Novom Sadu, koji je u tom trenutku bio centar klubske svirke i Jazz-a u Srbiji, kao i na Jazz festivalima, sve do tragične smrti Josipa Kovača Kikija (2002). Posle toga, Pepi se polako povlači iz sveta muzike i posvećuje svojim unucima Lazaru i Ognjenu. Pepi je bio prvi Jazz pijanista koji je imao solistički koncert u Matici srpskoj 9. januara 2003. godine, a zatim i 26. maja 2004. godine. Poslednji nastup imao je 2008. godine na Jazz festivalu u Novom Sadu, gde je kao specijalni gost u orkestru Aleksandra Dujina nastupio sa nekoliko svojih kompozicija. Tada je urednik festival, Vitimir Simurdić u ime grada i festavala izrekao javnu zahvalnicu Pepiju za blizu šezdeset godina umetničkog rada i ogromnu muzičku zaostavštinu koju je ostavio za sobom. Većina Josipovih kompozicija i sminaka sa Velikim orkestrom nalazi se u arhivi RTV Novi Sad i predstavljaju ogromno kulturno blago Novog Sada i Srbije.

Josip Lorbek Pepi umro je 24. jula 2010. godine oko ponoći, posle teške bolesti okružen suprugom i svojim sinovima.

Emina Čamo Lorbek